

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně:

K. H.

zastoupena JUDr. Jaroslavem Hoblem, Ph.D.,
advokátem se sídlem U Sv. Rocha 57/3, 301 00 Plzeň ,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje,
se sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025, č. j. PK-DSH/281/25,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 2. 12. 2024, č. j. MMP/551380/24, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2023, v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. a) téhož zákona, neboť dne 16.11.2023 v době okolo 05:17 hod. jela jako řidička vozidla tovární značky Fiat Ducato, RZ: X., v Plzni, po vozovce pozemní komunikace Slovanské ul., ve směru jízdy od Olšové ul. ke křižovatce ul. Slovanská - Částkova - Motýlí, kterou na světlený signál S 1c (Signál se zeleným světlem

„Volno“) projížděla přímým směrem k ul. Sudova. Při průjezdu prostorem předmětné křižovatky se nechovala ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval majetek jiných osob, a své chování nepřizpůsobila zejména situaci v provozu na pozemních komunikacích a svým schopnostem, když nesprávně reagovala na vozidlo tovární značky VW Crafter, RZ: X., v provedení rychlé lékařské pomoci, jehož řidič M. K., nar. X., trvale bytem P., za využití zvláštního výstražného světla modré a červené barvy do prostoru předmětné křižovatky vjížděl po vozovce Částkovy ul., ve směru jízdy od Koterovské ul. na světelný signál S 1a (Signál s červeným světlem „Stůj!“) a v jejím prostoru zastavil. Toto vyústilo ve střet pravé přední části jí řízeného vozidla s levou přední částí vozidla řidiče M. K.. Při dopravní nehodě vznikla hmotná škoda na zúčastněných vozidlech, za což jí byl uložen správný trest pokuty ve výši 1.500,- Kč a zároveň jí byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6.000,- Kč.

II. Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že nesouhlasí se závěrem správních orgánů, podle něhož „na nastalou situaci v provozu na pozemních komunikacích -překážku v podobě sanitky s právem přednostní jízdy, která se objevila v pravé polovině jejího jízdního pruhu - reagovala stržením řízení vpravo do kolizního směru přímo na sanitku a až následně korigovala řízení vlevo namísto toho, aby od počátku reagovala stočením vozidla vlevo a sanitce se vyhnula zleva.“ Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že ze znaleckého posudku i z kamerového záznamu z tramvaje plyne, že k tomu, aby žalobkyně „odvrátila střet vozidel, postačilo, aby mírně stočila řízení vlevo a (byť jen částečně) se svým vozidlem přejela do levého jízdního pruhu, kde žádné vozidlo nejelo a nic jí v tomto manévru nebránilo. Žalobkyně však dle svých slov zazmatkovala a místo vlevo stočila řízení vpravo přímo na sanitní vůz, v důsledku čehož se již. nestihla vyhnout střetu poté, co strhla řízení zpět vlevo.“ Správní orgány podle žalobkyně nehodnotily důkazy obsažené ve spisu v jejich vzájemné souvislosti, čímž porušily jednu ze zásad správního řízení, když v zásadě nekriticky přejala závěry znaleckého posudku, který však vůbec neměl posuzovat, kdo měl jak reagovat.
3. Žalobkyně uvedla, že je pro ni rozhodnutí správních orgánů překvapivé, neboť od samotného počátku byl i ze strany policie považován za viníka dopravní nehody výlučně řidič sanitky. Žalobkyně je přesvědčena, že při své jízdě neporušila žádnou ze svých povinností (je jí de facto kladeno k tíži, že adekvátně nereagovala), jela na zelenou přiměřenou rychlostí a dbala náležité opatrnosti. Naopak to byl řidič sanitky M. K., který při vjezdu do křižovatky na červenou nepoužil (i vzhledem ke konkrétním dopravní situaci) výstražné zvukové znamení, ačkoliv mohl, a navíc vjel do křižovatky (částečně i jízdního pruhu žalobkyně), aniž by dbal náležité opatrnosti, když mohl předvídat, že vedle tramvaje jedoucí po hlavní silnici na zelenou může jet další vozidlo. Žalobkyně pak považuje za podstatné, že vedle jejího vozidla souběžně jela tramvaj, díky které žalobkyně jedoucí po hlavní silnici objektivně nemohla sanitku přijíždějící z vedlejší silnice na červenou vidět, a to včetně jejich výstražných světelných znamení.
4. K obsahu znaleckého posudku Ing. Ž. žalobkyně konstatuje, že dle judikatury znalci nenáleží hodnocení předvídatelnosti okolností v dopravním provozu. Znalec by se ve svém posudku měl vyjádřit výhradně k technickým záležitostem nehody, nikoliv k tomu, kdy měl jak účastník provozu reagovat — např. bod. 4.7. znaleckého posudku (viz rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2184/15). Žalobkyně navíc považuje obecně za

nespravedlivé, aby jí bylo kladeno za vinu, že se nevyhnula sanitce do protisměru, tedy že nezareagovala ve zlomku vteřiny. Pokud by se vyhnout měla, musela by se nejdříve podívat na sanitku (přitom sledovat pohyb tramvaje), pak na druhou stranu do protisměru a pokud by zjistila, že tam nic nejede, pak by musela do protisměru vjet (tzv. myškou). To vše s naloženým vozidlem knedlíky, na mokru a během 2 sekund, jak uvádí znalec. I když tento časový údaj považuje žalobkyně za neobjektivní a zkreslený - mj. vzhledem k možným odchylkám v rychlostech a vyjádření řidičky tramvaje. Dle žalobkyně vyhnutí se nebylo objektivně možné a žalobkyně nemůže odpovídat za to, že tak neučinila. Nikdo se pak také nezabýval tím, zda by k nehodě došlo, pokud by žalobkyně jela přímo. Znalec se pak vůbec nezabývá tím, jaký byl stav vozovky (mokro), světelné podmínky, váha naloženého vozidla, z jakého pruhu řidič do křižovatky vjížděl apod., kdy proto jeho závěry nemohou obstát. Z tohoto důvodu žalobkyně navrhla osobní výslech znalce.

5. Žalobkyně uvedla, že jela přiměřenou rychlostí po hlavní silnici, měla zelenou a vzhledem k souběžně jedoucí tramvaji, která jí bránila ve výhledu, nemohla světelný signál sanitky upozorovat. To potvrdila i svědkyně - řidička tramvaje, která dále uvedla, že ona sama musela prudce brzdit přesto, že ona sama světelný signál viděla a že je patrné, že zablokovala výhled řidiče osobního vozu na sanitní vozidlo. K tomuto zjištění se však správní orgány nikterak nevyjadřují a neposuzují takový důkaz v kontextu důkazů dalších. Pakliže řidička tramvaje, která neměla zakrytý výhled, zareagovala na poslední chvíli a sotva zastavila (uvedla, že musela brzdit prudce), pak nelze předpokládat, že by mohl zastavit řidič souběžně jedoucího vozidla, který sanitku včetně výstražných světel neviděl. V této souvislosti svědkyně také uvedla, že žalobkyně sanitní vozidlo nemohla vidět. Řidička tramvaje - tedy svědkyně L. K. dále uvedla, že zastavila těsně před křižovatkou. Z tohoto lze vyvodit, že až právě v tento okamžik mohla spatřit vozidlo obviněná, kdy tak lze pochybovat o znalce tvrzených dvou sekundách reakční doby. Výpověď této svědkyně a její relevantní závěry však nebyly žádným způsobem žalovaným vyhodnoceny.
6. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že správní orgán jí kladl k tíži, že neprovedla manévr v podobě strhnutí vozidla do protisměru. Takové úvahy obviněná nepovažuje za logické a už vůbec ne správné. Žalobkyně odmítla, že by mělo být spravedlivé po ní požadovat (resp. aby z takového jednání / nejednání byla viněna), aby strhla vozidlo do protisměru, kdy v takovém případě, pokud by zde nic nejelo, mohlo např. dojít ke smyku na mokré vozovce apod. Tyto aspekty však ani znalec nezohledňuje. Žalovaný správní orgán argumentuje tím, že „pokud tedy žalobkyně nedostala smyk při provedení „myšky“, nedostala by smyk ani při provedení manévru méně razantního, nehledě na to, že vozidlo RZS zastavilo cca v 1/3 jízdního pruhu žalobkyně, tudíž nebylo třeba výrazné korekce směru jízdy.“ Žalobkyně má za to, že předložené závěry (navíc ex post) jsou toliko spekulativní, kdy takové závěry jsou činěny z pohledu „generála po bitvě“.
7. Žalobkyně uvedla, že dle jejího názoru řidič sanitky porušil ust. § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., dle kterého je mj. povinen dbát potřebné opatrnosti (jak ostatně konstatoval i správní orgán v napadeném rozhodnutí a sdělení č.j. PK-DSH/3078/25). aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a tato skutečnost, kdy takovéto porušení povinností řidiče, resp. právních předpisů, je v příčinné souvislosti se vznikem nehody. Podle žalobkyně objektivní podmínky byly takové, že byla ještě tma, silnice byla mokrá a řidič sanitky vjížděl do křižovatky (z vedlejší ulice) na červenou, kdy objížděl zprava stojící vozidlo v levém odbočovacím pruhu (jel tedy z odbočovacího pruhu doprava na opačný směr doleva), přičemž po hlavní silnici se blížila zleva po tramvajovém pásu tramvaj,

kterou musel vidět, neboť na ní neměl zakrytý výhled. Nadto řidič sanitky měl a mohl očekávat, dbal-li by náležitě opatrnosti, že vedle tramvaje může jet v zákrytu další vozidlo, což se také stalo. Žalobkyně nadto poukazuje na skutečnost, že i dle vyjádření řidiče sanitky nejednalo o jeho první nehodu se sanitním vozem.

8. Podle žalobkyně je potřeba celou situaci posoudit tím pohledem, kdo z účastníků nehody mohl udělat více pro to, aby nehodě předešel. Pakliže by řidič sanitního vozu využil před průjezdem křižovatkou na červenou spolu se světelnými signály i zvukový signál, tak by řidička tramvaje i žalobkyně byly seznámené s tím, že se blíží vozidlo s právem přednosti v jízdě a na celou situaci mohly (měly možnost) včas reagovat. Z tohoto důvodu se žalobkyně domnívá, že řidič M. K. situaci špatně vyhodnotil a tím nedbal náležitě opatrnosti, čímž ohrozil ostatní účastníky provozu, a proto nehodu zavinil, resp. nehoda jako následek je v příčinné souvislosti s jeho porušením právních předpisů. Naopak žalobkyně z jejího pohledu nemohla udělat více proto, aby nehodě předešla. Pakliže je poukazováno na jakousi „myšku“ obviněné doprava, pak je možné, že se tak mohlo stát z důvodu leknutí, čemuž ale mohl řidič sanitky předejít, resp. ten takové leknutí svou neopatrnou jízdou zavinil. Ad absurdum by byly možné v případě náhlého vjezdu vozidla z vedlejší silnice klást k tíži řidiče vozidla jedoucího po hlavní silnici, že se autu nevyhnul, aby zabránil střetu.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že závěry znalce o možnosti řidičsky vyhnout se střetu plně odpovídají kamerovému záznamu z tramvaje. Z toho je patrné, že kdyby řidička reagovala správně a v momentě, kdy strhla řízení vpravo na sanitní vůz, místo toho korigovala řízení vlevo se stejnou intenzitou, s jakou tak činila 0,4 s před střetem, je i z laického pohledu naprosto zřejmé, že by sanitku bezpečně s dostatečným bočním odstupem minula bez toho, aby musela provádět prudký manévr, při němž by mohla dostat smyk, a to při totožných podmínkách (stavu komunikace, tmy, nákladu ve vozidle apod.), za jakých došlo k nehodě. Nutno navíc dodat, že žalobkyně nedostala smyk ani při prudké změně směru jízdy nejprve vpravo a poté ihned vlevo, tudíž by nemohla dostat smyk ani při podstatně méně rizikové plynulé korekci řízení vlevo. Žalovaný proto považuje za nadbytečné vyslýchat znalce k žalobkyní předestřeným otázkám, neboť správnost závěrů znalce je i laikovi zcela zřejmá z kamerového záznamu z tramvaje. Žalobkyně během výsledku připustila, že zazmatkovala a reagovala nesprávně, kdy nejprve volant stočila vpravo místo vlevo. Z kamerového záznamu je zřejmé, že až poté, co se dostala pravým kolem na okraj pravého tramvajového pásu, korigovala řízení vlevo. Právě v tom je spatřováno porušení ust. § 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z kamerového záznamu ze sanitního vozu nadto plyne, že na domech, dopravních značkách a billboardech po levé straně vozovky (ve směru jízdy žalobkyně) byly vidět jasně patrné červené a modré odlesky od majáků sanitky nejméně 5 s před střetem, tedy ještě před tím, než sanitní vůz vjel na tramvajový pás, na což mohla žalobkyně reagovat přinejmenším snížením rychlosti, jíž vjížděla do křižovatky, do níž neměla dostatečný výhled. Žalovaný připouští, že lze určité pochybení spatřovat i na straně řidiče sanitky, neboť pokud by doplnil zvláštní světlo modro-červené barvy o zvláštní zvukový výstražný signál, žalobkyně by pravděpodobně mohla reagovat dříve a do křižovatky nevjíždět, event. do ní vjet v malé rychlosti. S ohledem na oddělené posouzení zavinění účastníků dopravní nehody však tato skutečnost nemá vliv na právní posouzení zavinění žalobkyně. Žalobkyni není kladeno za vinu porušení ust. § 41 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť ze znaleckého posudku plyne, že nebylo v jejích silách zastavit vozidlo tak, aby průjezd

sanitního vozu umožnila. Žalobkyni je kladeno za vinu porušení ust. § 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, když nereagovala adekvátně na částečné najetí sanitního vozu do jejího jízdního pruhu a tomuto se nevyhnula vlevo, ač dle závěrů znaleckého posudku i kamerového záznamu z tramvaje mohla. Možnosti řidiče tramvaje přitom nelze srovnávat s možnostmi řidiče motorového vozidla, neboť tramvaj má podstatně delší brzdnou dráhu a pevně danou jízdní dráhou, tedy vyhnutí se překážce v případě tramvaje nepřipadá v úvahu

IV. Posouzení soudem

10. Žalobu soud neshledal důvodnou.
11. Podle ust. § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a p změnách některých zákonů, (zákon o silničním provozu), účastník provozu je povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.
12. Podle § 41 odst. 1 téhož zákona řidič vozidla, který při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností užívá zvláštního výstražného světla modré nebo modré a červené barvy, případně doplněného o zvláštní zvukové výstražné znamení (dále jen "vozidlo s právem přednostní jízdy"), není povinen dodržovat § 4 písm. c), § 5 odst. 1 písm. h) a odst. 2 písm. f), § 7 odst. 1 písm. b), § 11, § 12 odst. 1, 2, 4, 5 a 7, § 13 až 17, § 18 odst. 2, 3, 4 a 8, § 19, § 20, § 21 odst. 2, 3, 4, 5 a 6, § 22, 23, § 24 odst. 3 a 4, § 25 odst. 1, 3, 4 a 5, § 26, § 27 odst. 1, 2, 3 a 4, § 28 odst. 2, 3 a 5, § 31, § 35 odst. 1 a 2, § 36 odst. 1, 2 a 4, § 39 odst. 4 a 5, § 39a odst. 3 a 4, § 39b odst. 2 a 4, § 47 odst. 2 písm. a) a c), odst. 3 písm. a), c), d), f) a g) a odst. 5, § 48 odst. 1, 2, 3, 4 a 5, § 53 odst. 2 a § 67 odst. 8; je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
13. Soud především konstatuje, že žalobní námitky jsou obdobné těm, jež žalobkyně vznášela v rámci svého odvolání, a žalovaný se jimi zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí podle názoru soudu přezkoumatelným způsobem a dostatečně podrobně se s námitkami vypořádal, přičemž se závěry žalovaného obsaženými v napadeném rozhodnutí se soud ztotožňuje.
14. Soud neshledal důvodnou námitku nesouhlasu žalobkyně se závěrem, že reagovala stržením řízení vpravo do kolizního směru přímo na sanitku a až následně korigovala řízení vlevo namísto toho, aby od počátku reagovala stočením vozidla vlevo a sanitce se vyhnula zleva, a že k tomu, aby odvrátila střet vozidel, stačilo, aby mírně stočila řízení vlevo a se svým vozidlem přejela částečně do levého jízdního pruhu. K tomu soud uvádí, že tento závěr správních orgánů považuje za správný a za bez důvodných pochybností prokázaný, neboť vyplývá nejen ze znaleckého posudku, nýbrž také přímo z pořízeného kamerového záznamu. Není tudíž pravdivé tvrzení žalobkyně, že správní orgány nehodnotily důkazy obsažené ve spisu v jejich vzájemné souvislosti a že pouze přejaly závěry znaleckého posudku.
15. Soud se rovněž ztotožnil se žalovaným s názoru, že standardní součástí znaleckých posudků zjišťujících příčiny dopravních nehod je posuzování možností odvrácení střetu jednotlivými

účastníky dopravní nehody. Není proto důvodné tvrzení žalobkyně, že znalec neměl vůbec posuzovat, kdo měl jak reagovat.

16. Tvrzení, že je pro žalobkyni rozhodnutí správních orgánů překvapivé, neboť od samotného počátku byl i ze strany policie považován za viníka dopravní nehody výlučně řidič sanitky, soud neakceptoval, neboť ze správního spisu je zřejmý standardní způsob dokazování a zjišťování příčin dopravní nehody včetně seznámení s výsledkem dokazování při ústním jednání, tudíž následné rozhodnutí správních orgánů pro žalobkyni nemohlo být překvapivým. Policejní orgán na místě dopravní nehody nečinil závazný závěr o tom, kdo je viníkem dopravní nehody, pouze zajišťoval stopu a pořizoval dokumentaci vč. protokolu o nehodě, tj. pouze některé důkazy, tudíž se na takové předběžné vyjádření policie na místě nehody nelze odvolávat a pro následné správní řízení nemá žádný význam.
17. S tvrzením, že řidič sanitky mohl vedle světelného mít zapnuté u zvukové znamení, se žalovaný dle názoru soudu vypořádal dostatečně a správně, když připustil, že tímto způsobem mohla být zvýšena pravděpodobnost, že žalobkyně na jízdu sanitky zareaguje dříve, event. jinak.
18. Nicméně v předmětné věci dle principu odděleného posuzování odpovědnosti za přestupek je rozhodující, že chování žalobkyně v podobě nesprávného strhnutí řízení vpravo namísto vlevo bylo příčinou střetu vozidel.
19. Nesprávné je tvrzení žalobkyně v žalobě, že při své jízdě neporušila žádnou ze svých povinností. Jak sama žalobkyně uvádí, je jí kladeno k tíži, že adekvátně nereagovala na situaci vzniklou v provozu, tudíž porušila dle názoru soudu výše cit. ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť své chování nepřizpůsobila situaci v silničním provozu. Žalobkyně zareagovala strhnutím řízení nejprve na nesprávnou stranu, tj. díky mimo jiné své rychlosti (v křižovatce rychlost blízká maximální povolené) se nechovala ohleduplně, nepřizpůsobila rychlost svým schopnostem a ohrozila jiné osoby. Pokud žalobkyně měla ztížené ovládání vozidla kvůli jeho nákladu, byla právě ona povinna přizpůsobit svoji jízdu této skutečnosti, zejména ve své jízdě zohlednit rizika smyku a brzdnou dráhu.
20. Tvrzení žalobkyně, že nemohla včas zareagovat proto, že na sanitku nemohla vidět přes tramvaj, bylo vyvráceno jak znaleckým posudkem, tak i kamerovým záznamem z tramvaje, kde je zřejmé, kdy žalobkyně sanitku upozorovala. Pokud by v daném okamžiku nezmatkovala a strhla řízení na správnou stranu vlevo, nikoli vpravo dle znalce by tento úkon postačoval k zabránění dopravní nehody. Tento závěr žalobkyně nijak konkrétně nezpochybnila.
21. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného v tom, že pokud žalobkyně nedostala smyk poté, co dvakrát prudce změnila směr vpravo a hned na to vlevo, nehrozil jí smyk ani pro manévry jednodušší a správný – stejným způsobem změnit pouze směr vlevo.
22. Odůvodnění neprovedení navrženého výsledku znalce správními orgány považuje soud za dostatečné a logické, neboť znalecký posudek je srozumitelný a jednoznačný a zjištění v něm nevyvolávají důvodné pochybnosti, tudíž provedení výsledku znalce shledal i soud nadbytečným. Jak správně uvedl žalovaný, z ničeho nevyplývá, že by znalec nezohlednil aktuální situaci v silničním provozu tak, jak vyplývala ze správního spisu, ze kterého znalec vycházel.
23. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

V. Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.). Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 14. listopadu 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně